

Nr 469.

Av herr Nilsson i Kristinehamn, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 93, angående provisorisk skatteersättning till kommunerna i anledning av ortsavdragsreformen, m. m.

I proposition nr 93 till riksdagen har framlagts förslag angående provisorisk skatteersättning till kommunerna i anledning av ortsavdragsreformen.

Propositionen innehåller föreskrifter beträffande sättet för bestämmande av den provisoriska ersättningen. Härvid förutsattes att de lokala skattemyndigheterna skola medverka vid den omräkning av 1951 års skatteunderlag, som blir erforderlig för bestämmande av ersättningen. Genom förenkling i metoderna har arbetet med omräkningen nedbringats. Det beräknas att arbetet i ett normalt fögderi på 30 000 invånare skall kunna utföras på en vecka av en befattningshavare. Kostnaderna för omräkningen beräknas stanna vid ca 50 000 kronor, varav något mer än hälften skulle komma på statsverket och återstoden på städer med egen uppbördsförvaltning.

De kostnader det här rör sig om äro alltså ringa. Principiellt måste det dock betecknas som oriktigt att fördela kostnaderna på statsverket och städerna med egen uppbördsförvaltning. Kostnaderna borde helt gäldas av statsverket. När uppbördsreformen genomfördes vid 1945 års riksdag inleddes denna övervältring på en del magistratsstäder av kostnader, som statsverket påtog sig för landet i övrigt. Det bör observeras att det inte endast är landsbygdskommunerna och städerna under landsrätt, som befriats från alla kostnader i samband med uppbördsreformen, utan ett 35-tal magistratsstäder ha också genom att de inordnats i fögderiförvaltning befriats från dessa kostnader.

De totala kostnaderna för uppbördsverken i magistratsstäderna ha sedan uppbördsreformens genomförande stegrats i hög grad. I en mellansvensk magistratsstad med 17 000 invånare beräknas dessa enligt 1951 års stat till i runt tal 110 000 kronor. Kostnader av denna storleksordning är det ganska orimligt att ålägga vissa städer, under det att andra av samma storleksordning eller större helt slippa från desamma endast av det skälet att det ansetts lämpligt inordna dessa senare städer i fögderisystemet.

Vid riksdagsbehandlingen av uppbördsreformen reagerades också mot denna särbehandling av vissa städer. Statsutskottet framhöll angelägenheten av att frågan om den slutliga organisationen av de större magistratsstädernas uppbördsväsen inte ställdes på framtiden utan att en utredning härom snarast kom till stånd.

Det är med hänsyn till det ovan anförda icke underligt om man i dessa missgynnade städer reagerar mot att statsmakterna fortsätta med att fördela uppkommande kostnader efter denna orättvisa metod. I det nu aktuella sammanhanget ha också flera remissinstanser ansett, att ersättning borde utgå för det arbete som städerna med egen uppbördsförvaltning åläggas utföra. I propositionen förutsattes emellertid att dessa städer själva skola svara för kostnaderna. Departementschefen har dock en känsla av att dessa städer kanske kunna börja tredskas, varför han uttalar, att därest så erfordras bör såsom förutsättning för åtnjutande av provisorisk skatteersättning föreskrivas, att vederbörlig medverkan vid omräkningsarbetet skall lämnas av sådan stad.

Det rör sig i detta sammanhang om obetydliga belopp. Då på samtliga städer med eget uppbördsverk beräknas uppkomma en kostnad av 25 000 kronor är en vidlyftig fördelning av kostnaderna knappast att rekommendera. Däremot synes det som om riksdagen borde erinra Kungl. Maj:t om det rättvisespörsmål som här föreligger olöst, trots att såväl tidigare departementschef som riksdagen uttalat sig för en snabb lösning av det samma. Med hänsyn till de år som förflutit sedan uppbördsreformens genomförande och tendensen att oupphörligen öka förpliktelsen för städerna med eget uppbördsverk hemställs,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa att den utredning, som ställts i utsikt rörande organisationen av vissa magistratsstäders uppbördsförvaltning, utan dröjsmål måtte komma till stånd.

Stockholm den 12 mars 1951.

Gustaf Nilsson.
